

SADRŽAJ

Uvod	5
Zašto je potreban ovakav priručnik	5
Tvorac	10
Stvaranje	12
Stvaranje sveta kroz sedam faza	19
Stvaranje čoveka	22
Čovekova duša	26
Neispoljen i ispoljen Bog	31
Ispoljavanje božanskog kroz pet dimenzija	33
Kako je zaista stvoren svet? Jedno lično viđenje	40
Riba nije svesna vode	45
Izgon iz raja. Božanska svest se ispoljava u svoju suprotnost	46
Suprotnost božanskom je naša stvarnost	49
Gestrateška politika Omega tačke u odvajanju čoveka od Boga	55
Religioznost zasnovana na negativnom odnosu prema svet	70
Princip prisile i prinude u religioznosti	75
Greh i pokajanje	85
Reinkarnacija je odgovor na pitanje zašto su neki ljudi religiozni a neki nisu	90
Sedam stanja religioznosti	98
Religioznost čoveka broj jedan ili prve čakre	100
Religioznost čoveka broj dva ili druge čakre	101
Religioznost čoveka broj tri ili treće čakre	104
Religioznost čoveka broj četiri ili četvrte čakre	105
Religioznost čoveka broj pet ili pete čakre	108
Religioznost čoveka broj šest ili šeste čakre	108
Religioznost čoveka broj sedam ili sedme čakre	109
Šta religioznost nije	116
Religioznost i smrt	119
Molitva	129

Molitva i zakon privlačenja	129
Molitva kao disciplina i podsećanje	135
Direktna molitva svom božanskom izvoru spolja	137
Molitva kao kontemplacija i predanost	148
Religioznost i čuda	151
Seksualnost i religioznost oduvek zajedno	156
Vaskrsenje je prizemljenje duše	167
Čovek u hramu ili hram u čoveku	173
Kako doživeti Boga kao bezuslovnu ljubav	179
Religioznost i razvoj civilizacije	188
Demonizam i doktrina probuđenja	198
Religioznost, folklor i crkve	201
Religioznost i vreme	204
Raznolikosti religijskog iskustva	209
Ispravna religioznost je ispravno razumevanje među ljudima	221
Novo informatičko doba i religioznost	224
Kad će biti kraj sveta?	229
Napomene	232

UVOD

ZAŠTO JE POTREBAN OVAKAV PRIRUČNIK

Najbolje je započeti od razumevanja značenja samih reči.

Šta nam govori reč *religija*?

Etimologija reči *religija* potiče od latinskog *re* – (ponovo) i *lego* (izabrati, odlučiti, pažljivo razmotriti ili ponovo proći). Ponovo povezati.

Pojam religije izvodi se takođe iz glagola „*religere*“ a odnosi se na izdvajanje nečega od običnih stvari, a u prenesenom smislu znači odnositi se s poštovanjem prema nečemu čemu se pridaje uzvišeno značenje.

Sušтина ove reči je u povezivanju, a to podrazumeva nekoga ko se povezuje s nečim. Ko se povezuje sa čime? Ako samo kažemo: čovek s Bogom, onda postoji opasnost da tu i završimo priču, prihvatanjem dogme. Odgovor na pitanje ko se povezuje sa čime zahteva odgovor na pitanje ko je zapravo čovek i ko ili šta je zapravo Bog.

U otkrivanju tog odgovora otkriva se celokupno bogatstvo univerzuma i života; sav smisao života. Otkrivanje tog odgovora je religioznost. Onaj ko smatra da ga je pronašao, nije više religiozan čovek – postao je fanatik.

Religioznost kao ‘ponovno povezivanje’ ne odnosi se na nekog apstraktnog Boga, već na činjenicu da je čovekov položaj na ovom svetu zapravo niže stanje od njegovog pravog, izvornog stanja kojeg je imao pre rođenja. Svaka religioznost podrazumeva da je čovekovo stanje na ovom svetu svojevrsan pad u zaborav svesti svoje duše, da se njegova egzistencija ogleda u tome što je postao nesvestan prave prirode svoje suštine. Zbog pada u zaborav, čovek je svoju božansku suštinu projektovao spolja, u spoljašnje hramove, a svest o svom božanskom poreklu zamenio religijama. Sve što radi na ovom svetu jeste da se vraća svojoj božanskoj suštini, probija se kroz nesvesnost ka svesnosti.

Stoga, ne postoji čovek koji se nije obratio višoj sili. To dokazuje da je svaki čovek makar intuitivno svestan da je na nižoj lestvici i da postoji „viša sila“. U podsvesti svakog čoveka postoji sećanje da nismo samo telo koje se rađa i umire, da smo pre ovog života imali iskustvo postojanja; imamo i duboko intuitivno uverenje da ćemo postojati i nakon tela.

Ljudi su od najstarijih vremena imali religiozan odnos prema postojanju i životu. Od kamena ili drveta napravili bi religijski idol i obožavali ga. Verski objekti i hramovi oduvek su bili najveći i najbolje izgrađeni objekti, daleko bolji od kuća u kojima se živelo. To pokazuje da je kod ljudi uvek bila dominantna svest o životu koji je viši od fizičkog tela, koji prethodi njegovom rođenju i koji se nastavlja posle njegove smrti. Stoga, religioznost nije samo puka želja ljudi za besmrtnošću, strah od smrti, već odraz sećanja na besmrtnost, na svoju istinsku prirodu koja je u teškim fizičkim uslovima života samo privremeno zaboravljena.

Zajedno sa uverenjem da postoji viša sila koja nadilazi naše telo i um, **religioznost predstavlja i svest o razlici šta sve čini viša sila a šta možemo i šta treba da učinimo mi sami**. Na ispitivanju te razlike nastala je sva kultura čovečanstva, nauka, i razvijala se ljudska civilizacija. Kultura je usklađivanje onoga što sami preduzimamo po pitanju smisla postojanja, prirodnih zakona, moćima i delanjem šire celine, to je naše usklađivanje sa stvarnošću. U pitanju je dilema s kojom se svi susrećemo u životu više puta: kako da delamo, da li da preduzmemo akciju kako bismo rešili problem, ili da sačekamo i vidimo kako će se stvari same razrešiti. Preuzimanje akcije često vodi u nasilje i destrukciju (greh) ako nije usklađeno sa objektivnom stvarnošću. Akcija je uspešna samo ako je usklađena sa višim silom zahvaljujući kojoj sve postoji, s prirodnim zakonima.

Nerazumevanje više sile, odnosno prave prirode božanskog, dovodi do pogrešnog čovekovog delovanja na ovom svetu. Pri tome se razumevanje kreće u oba smera: mi spoznajemo sami sebe kroz delovanje pomoću kog odmeravamo šta možemo da učinimo mi, a šta čini viša sila. Tek kad spoznamo sebe znaćemo šta čini viša, božanska sila, odnosno kako da delamo. Tek kada spoznamo božansku moć delovanja, mi ispravno spoznajemo sebe. Uvek smo na pola puta. Kao na vagi, odmeravamo šta je do nas a šta nije, šta možemo a šta ne možemo, šta treba a šta ne treba da činimo. Cilj je postizanje savršene ravnoteže a ne prevage jedne

strane. U savršenoj ravnoteži događa se svest o jedinstvu svega, o jedinstvu nas samih i našeg delovanja, sa svetom i Bogom. Tim stalnim odmeravanjem spoznajemo i sebe i božansku moć više sile. Ne možemo sebe da spoznamo bez uzimanja u obzir šta sve čini viša sila, kao što ne možemo da spoznamo božansku silu bez upoznavanja sebe, kroz delovanje s kojim se usklađujemo s božanskom silom.

Od najstarijih vremena ljudi su se molili višoj sili da im da „hleb nasušni“, da im ukaže milost, odnosno pomogne u životnim teškoćama. Stoga, pravi smisao religioznosti mora biti razvoj svesti, učenje kako svojim rukama stvoriti „hleb nasušni“, kako život učiniti milostivijim kroz znanja o životu, o prirodnim zakonima, i ovladavanjem života na pravi način. To je način koji je usklađen s prirodnim zakonima, koji nije uperen protiv njih. Istinsko poznavanje prirodnih zakona nije ništa drugo do usklađenost s njima. Tada će čovek biti izvor božanske milosti. Neće više imati potrebe da je očekuje od više sile. Traženje pomoći od više sile bilo je samo inspiracija da čovek nauči kako da sam poveća moć svog delovanja, kako da sam postane milostiv.

Otud, nauka i religija potiču od iste osnove, iz čovekovog divljenja čudesnom savršenstvu prirode koja je stvorila naše telo i um, iz naše težnje da je razumemo i uskladimo se s njom. Nauka je instrument religioznosti. Naučno istraživanje je identično religioznoj svesti o postojanju koje nadilazi telo i um, samo s tom razlikom što naučno istraživanje ne prejudicira zaključke i ne drži se unapred datih istina kao dogmi (bar ne bi trebalo). Nauka ima teorije i hipoteze ali one služe samo kao radna pretpostavka dolaženja do dokaza i razumevanja zakona o stvarnosti postojanja. Dakle, nauka radi na konkretnom otkrivanju istine postojanja, korak po korak, dok čovek svesno ne dođe do spoznaje prave prirode stvarnosti i može kreativno da učestvuje u njenom delovanju.

Religioznost istinu o postojanju izvlači iz dubine čovekove duše kao intuiciju i sećanje.

Obe metode su potrebne jedna drugoj da bi bile celovite. Religioznost deluje kao inspiracija koja nas privlači ka najvišoj stvarnosti, a nauka kao radna metoda koja nas gura napred i rešava praktične probleme. Treba ih samo uskladiti kroz razumevanje njihovog zajedničkog cilja.

Ako naučnik ne usklađuje rezultate svog rada sa svešću svoje duše, ako njegovi naučni metodi i rezultati ne ispunjavaju njegovu dušu, ako nisu u interesu života, onda njegov rad nije bio ispravan.

Ako religiozan čovek ne ispoljava svest svoje duše, svoj odnos prema božanstvu kroz konstruktivan rad i kreativnost u spoljašnjem, fizičkom svetu, onda nije religiozan na pravi način.

Naučnik mora da bude religiozan a religiozan čovek mora da postupa kao naučnik.

I jedan i drugi traže odgovor o stvarnosti. I jedan i drugi se vraćaju svojoj božanskoj suštini koju su davno izgubili. Religiozan čovek je svoj povratak pokušavao kroz hramove i religije, a naučnik kroz nauku. Ali ni jedan ni drugi se sa svojom suštinom neće ponovo povezati spolja, već u boljem upoznavanju same stvarnosti ovde i sada, obojica će božansku stvarnost pronaći u prirodnim zakonima. Božanska stvarnost nikada nije ni bila odvojena od njih samih, samo su je postali nesvesni. Potrebno im je samo veliko buđenje.

Zaborav se uvek ispoljava projektovanjem problema i rešenja spolja. Buđenje se uvek događa spoznajom problema i rešenja u sebi, promenom sebe samog, spoznajom sebe.

Onaj ko još uvek traži odgovor, tih je, pažljiv i otvoren za sve, jer očekuje odgovor odasvud. Pravi naučnik je stalno otvorenog uma za sve mogućnosti i opažanja svih pojava. Pravi vernik je stalno u molitvi i kontemplaciji, čak i kad radi. Onaj ko misli da je pronašao odgovor o stvarnosti postojanja, postaje destruktivan. Vernik kao fanatik a naučnik kao tvorac oružja i drugih tvorevina koje su destruktivne prema prirodi i životu. I jedan i drugi na silu nameću svoju destruktivnost. Dogmatičnost uništava i nauku i religiju.

Istinska religioznost i istinska nauka su samo otvorenost uma za novo, za ono što je više i šire od samog uma, ispoljavanje svesti čovekove duše na ovom svetu.

Religioznost nije ni stanje, ni osećanje, niti verovanje, već razvojni proces. Taj proces započinje od čovekovog nezrelog i detinjastog očekivanja „magije s neba“ koja rešava probleme, do perioda zrelosti i sposobnosti da sam stvara sve što je potrebno („bićete kao bogovi“).

Religioznost je proces odrastanja i usklađivanja sa stvarnošću. Zaista je naivno pomisliti da su ljudi samim rođenjem sposobni da prepoznaju stvarnost sveta u kome žive. Dosadašnja istorija

puna destrukcije, i današnja realnost dokazuju da je čovek daleko od toga da prepozna stvarnost, a još dalje od toga da delotvorno učestvuje u njoj. Još uvek smo u ranoj fazi tog procesa, još uvek se bavimo magijom na sve moguće načine, racionalnost i odgovornost su nam još uvek nedovoljno zastupljeni. Ljudska prava i slobode su i dalje samo ideje za koje moramo da se borimo. Čovečanstvo je još uvek mlado i pokazuje sve odlike nezrelosti.

Dakle, u čovekovo religioznosti nikada se nije radilo o Bogu i nebeskim stvarima, već o delovanju čovekovom na ovom svetu i njegovom usavršavanju. O tome da budemo bolji ljudi.

Potpunije razumevanje celog tog procesa, kako da budemo bolji ljudi, uskladiće religioznost na najbolji mogući način. Otuda proističe potreba za jednim ovakvim priručnikom.

TVORAC

Da bismo mogli razumeti sve što je stvoreno, pogledajmo najpre prirodu samog božanskog koje „stvara“. Božansko, koje stoji iza ispoljavanja svega, možemo nazvati *božanskim Apsolutom*. To je neutralan naziv koji je jezički i logički najkorektniji. Tako neće biti zabune na kojeg ili čijeg Boga mislimo kad govorimo o njemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i sve što može da bude, i ono što sve omogućava, što je bilo pre svega i što je u svemu i biće posle svega, što je iznad ili nezavisno od svega. Takva je priroda Apsoluta. On takođe zaslužuje epitet 'božanski' zato što je uzvišen, iznad svega stvorenog. Njega takođe odlikuje i savršena svesna namera u svemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i izvor je svesti. Njegova priroda je čista svest o sebi. Kao takav, zbog same prirode svesti, on mora da se ispolji i izrazi da bi imao percepciju sebe, da bi bio svestan sebe. Percepcija se uvek događa između subjekta i objekta. Zato on mora da se ispolji kao objekt, kao sve što može da bude. To je ovaj kosmos ili priroda u svim dimenzijama, ono što opažamo čulima i ono što postoji, ali ga ne opažamo.

Apsolut ne može da ostane ono što jeste bez ispoljavanja, jer tad dolazi do paradoksa: kada je neispoljen ostaje ništa, praznina, *sunyata*, kako je to već opisano u ezoteričnim učenjima, a ništavilo ne može da postoji. Zato božanski Apsolut uvek mora da bude ispoljen. Otuda se oduvek govorilo o dvojnoj prirodi božanskog: kao neispoljenog i kao ispoljenog. Međutim, u svom ispoljavanju ne može ni da bude ništa drugo nego uvek on sam, jer ništa nije moguće izvan njega samog. U tome je pravi razlog zašto se oduvek tvrdilo da „nema drugog Boga osim Boga“, da je prava religioznost u monoteizmu.

Zato se božanski Apsolut ispoljava na samo jedan jedini način: kroz svoju prividnu suprotnost.

Prividna suprotnost Apsoluta (kao beskrajno velikog) jeste tačka ili 'božanska čestica' (kao beskrajno malo).

Tu tačku je opisao još Euklid i dao joj je sva svojstva Apsoluta. Prava priroda tačke jeste sam Apsolut.

Ta tačka je u Vedama nazvana *bindu*. Ona je seme iz koga nastaje univerzum.

Budući da je ova suprotnost moguća samo kao privid, jer ništa izvan božanskog Apsoluta nije moguće, od davnina se govorilo o svetu kao iluziji (*maya, avidya*), a o Bogu kao jedinoj stvarnosti.

Ta prividna suprotnost ili 'božanska čestica' ne postoji kao čestica već kao vibracija. Ona stalno vibrira kao sve što postoji, vibrira trenutno, mnogo brže od svetlosti. Njene vibracije kreiraju sve druge oblike, atome i molekule. Njena vibracija jeste energija. Zato uporedo postoje i čestice i energija, koje se ne mogu međusobno razlikovati. Zapravo, samo naš način posmatranja razlikuje česticu od energije.

STVARANJE

Budući da ništa nije moguće izvan Apsoluta, ništa drugo ne može da se ispolji iz njega, do njega samog u prividu svoje suprotnosti, kao tačka ili 'Božja čestica'. Apsolut je prema toj suprotnosti beskrajno velik, a tačka njegove suprotnosti: beskrajno mala. Ta tačka ili 'Božja čestica' ne radi ništa drugo sem što vibrira tako brzo da je to zapravo trenutno. Ona ne postoji u vremenu, bezvremena je i zato je njena vibracija trenutna.

'Božanska čestica' vibrira trenutno tako da ***svojim vibracijama stvara privid mnoštva pojava***. Jedna vrsta njene vibracije stvara ono što na našem grubom planu vidimo kao jednu subatomsku česticu, jedan atom, ili jedan element, druga vrsta njene vibracije stvara drugi element i tako dalje. Različite vibracije jedne iste 'božanske čestice' stvaraju privid različitih čestica i elemenata koje dalje same postaju složene tako da stvaraju sve grublje elemente i sve ovo što opažamo kao 'materiju' i mnoštvo objekata.

Ovo možemo reći i na drugi način da bi bilo još jasnije.

Prostor jedini nema svojstva. Njega nazivamo božanskim Apsolutom. Prva pojava u prostoru koja ima neka svojstva, poseduje neki trodimenzionalni oblik jeste foton, svetlost. ***Foton je osnovno polje energije, to je prvo složeno ispoljavanje 'Božje čestice' o kojoj ovde govorimo.*** Fotoni se uvek kreću kroz prostor jer su prva manifestacija u prostoru koja je različita od prostora, kreću se maksimalno brzo koliko može jedan objekt da se kreće, a to je brzina svetlosti.

Tačnije rečeno: svetlost nastaje kao rezultat kretanja koje je maksimalno u ispoljenom univerzumu. Svetlost je granica ispoljenog i neispoljenog univerzuma. Zato postoji svetlost i u višim dimenzijama, iznad fizičkog sveta, zapravo više dimenzije su ispunjene svetlošću, tamo je izvor svetlosti svuda prisutan. Svetlosti najmanje ima u fizičkom univerzumu. Zato su se oduvek na ovom svetu izvor života, spoznaja i svesnost poistovećivali sa svetlošću. Zato je u izvornoj čovekovoj religioznosti sunce bilo prvi, pravi Bog.